

[Arbejdsministeren.]

udbygges i betydeligt omfang, således at staten i det store og hele dækker behovet for kostskolepladser. Man er dog naturligvis indstillet på, at nye institutioner vil opstå. Det er med henblik på etablering af nye institutioner og på udbygningen af de allerede eksisterende, at det i paragrafferne 10-12 skitserede finansieringssystem er udarbejdet.

Lånegrænserne, der omhandles i § 11, er fastsat til 85 pct.

Til driften af uddannelsesinstitutionerne foreslås i § 13 ydet et tilskud på 85 pct. af de udgifter, der anses for tilskudsberettigede på grundlag af budgetter og finansieringsplaner for de enkelte uddannelsesinstitutioner.

Jeg vil slutte mine bemærkninger om dette lovforslag med at nævne nogle indvendinger, som fra kommunal side er rejst mod lovforslagets § 14.

I denne paragraf foreslås, at 15 pct. af de i § 13 omhandlede tilskud til uddannelsesinstitutionernes drift refunderes statskassen ved fordeling på landets kommuner efter reglerne i afsnit V i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, d. v. s. at fordelingen af beløbet sker over den mellemkommunale refusion.

Under lovforslagets forberedelse har såvel Den danske Købstadforening som „Bymæssige Kommuner“ og De samvirkende Sognerådsforeninger rejst indsigelse mod en sådan refusion. Sidstnævnte forening anfører, at den mellemkommunale refusion efter sin struktur i særlig grad belaster sognekommunerne, medens „Bymæssige Kommuner“ gør gældende, at det synes mere naturligt at lade staten overtage de enkelte kommuners bidrag fremfor at overgå til mellemkommunal refusion.

Jeg er rede til, om det ønskes, at drøfte disse indvendinger nærmere med folketingsudvalget.

Jeg skal herefter tillade mig at omtale forslaget til lov om beskæftigelse og uddannelse af unge.

Gennem lovgivning af denne art, der har bestået siden 1933, anerkender samfundet sin pligt til at sørge for, at de unge, der har gået ledige i længere tid, får mulighed for

en økonomisk og social stabilisering og adgang til en arbejdsteknisk undervisning, der hjælper dem til at indpasse sig i det almindelige erhvervsliv.

Regeringen mener, at en lovgivning til støtte for det nævnte formål fortsat er nødvendig, indtil man i praksis ser, om de langvarigt ledige unges særlige problemer eventuelt kan løses inden for rammen af eller i nær tilknytning til det nye uddannelsessystem. Af den grund er revisionsbestemmelserne i de to forslag sammenfaldende.

Det er imidlertid meget ønskeligt, at loven gøres mere uddannelsesbetonet og bringes i harmoni med uddannelsen for ikke-faglærte. En række ændringer i forhold til gældende lov tilsigter dette.

Inden jeg går over til at omtale nogle forslag til ændringer i forhold til den hidtidige lov, vil jeg gøre nogle bemærkninger om det lønnede arbejde ved lovens foranstaltninger.

På de arbejdstekniske ungdomsskoler har det hidtil — især på grund af disse skolers afsides beliggenhed — kun været muligt at beskæftige eleverne ved udendørs arbejder, såsom lettere skovarbejde, vej-arbejde og afvandingsarbejde. Disse arter af produktivt arbejde, som man netop sigtede imod, da man oprettede skolerne, har vel stadig en ikke ringe optræningsmæssig værdi for de unge, men hovedparten af dem må jo senere søge deres udkomme ved arbejde i industrien. Man må derfor søge de nuværende arbejdsopgaver suppleret i videst muligt omfang med arbejde af industriel art. Blandt andet derfor vil man — da sådant arbejde antagelig lettere vil kunne skaffes på steder, hvor der findes industrielle virksomheder, som man kan samarbejde med — ikke søge det nuværende skoleapparat udbygget ud over, hvad selve undervisningen nødvendigvis gør. Man vil i stedet stræbe mod at inddrage kommunerne i de beskæftigelsesmæssige opgaver, d. v. s. i form af ungdomsarbejder. Arbejdsopgaver af industrielt tilsnit vil dog kun blive grebet an i det omfang, hvori det er nødvendigt for deltagernes tillæring og optræning. Ud fra disse betragtninger er det i § 3, stk. 1, foreslået at udelade den nugældende bestemmelse om, at kun arbejdsopgaver, der